

عنوان مقاله:

ارتباط کیفیت زندگی با آشفته‌گی والدینی و تعامل ناکارآمد والد- کودک در والدین کودکان مبتلا به اوتیسم

محل انتشار:

نوزدهمین کنگره سالانه اعصاب کودکان ایران (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 2

نویسندگان:

راضیه باقرزاده - دکترای تخصصی، بهداشت باروری، گروه پرستاری، دانشکده پرستاری و مامایی، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر، بوشهر، ایران

سعیده خلفی - دانشجوی کارشناسی ارشد، پرستاری، کمیته تحقیقات دانشجویی، گروه پرستاری، دانشکده پرستاری و مامایی، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر، بوشهر، ایران

فائزه جهان پور - دکترای تخصصی، پرستاری، گروه پرستاری، دانشکده پرستاری و مامایی، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر، بوشهر، ایران

حکیمه واحدپرست - دکترای تخصصی، پرستاری، گروه پرستاری، دانشکده پرستاری و مامایی، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر، بوشهر، ایران

خلاصه مقاله:

مقدمه: شیوع جهانی طیف اوتیسم در سال های اخیر افزایش چشمگیری داشته است. ابتلا کودک به اوتیسم می تواند محیط خانواده و والدین را نیز با مشکل مواجه سازد. بررسی مشکلات والدینی مبتلا به اوتیسم می تواند پایه ای باشد برای برنامه ریزی در جهت بهینه سازی محیط خانوادگی که کودکان اوتیسم در آن زندگی می کنند. لذا پژوهش حاضر با هدف بررسی ارتباط کیفیت زندگی با آشفته‌گی والدینی و تعامل ناکارآمد والد- کودک در والدین کودکان مبتلا به اختلالات طیف اوتیسم شهر بوشهر و شیراز در سال ۱۳۹۷-۹۸ انجام گردیده است. مواد و روش ها: در این مطالعه مقطعی از نوع توصیفی- تحلیلی، ۹۶ والد (۱۹۲ نفر) دارای کودک مبتلا به اوتیسم که در بهزیستی شهر شیراز و بوشهر پرونده داشتند و اوتیسم آنان مشخص شده بود، وارد پژوهش شدند. نمونه گیری به صورت تمام شماری انجام شد. معیار ورود به پژوهش شامل داشتن فرزند ۲ تا ۱۸ سال (دوره کودکی) مبتلا به یکی از اختلالات طیف اوتیسم (به تشخیص پزشک)، و داشتن رضایت برای شرکت در پژوهش بود. معیار خروج شامل، وجود اختلال روانپزشکی در والد و عدم تکمیل پرسشنامه بود. ابزار جمع آوری داده ها شامل فرم اطلاعات جمعیت شناختی، پرسشنامه ۳۶ سوالی کیفیت زندگی سازمان بهداشت جهانی و دو زیرمقیاس آشفته‌گی والدین و تعامل ناکارآمد والد-کودک از پرسشنامه معتبر استرس والدگری بود. تحلیل داده ها به وسیله نرم افزار SPSS ویرایش ۱۹ و آزمون های تحلیلی تی زوجی و همبستگی پیرسون انجام شد. سطح معنی داری در تمام موارد کمتر از ۰/۰۵ در نظر گرفته شد. یافته ها: میانگین نمره کیفیت زندگی در پدران و مادران به ترتیب $54/85 \pm 7/44$ و $53/55 \pm 5/36$ بود. میانگین نمره کیفیت زندگی بین پدران و مادران اختلاف آماری معنی دار نداشت ($t=1/426$; $P\text{-Value}=0/157$). بین کیفیت زندگی در پدران با آشفته‌گی والدینی ($r=0/313$; $P\text{-Value}=0/002$) و تکامل ناکارآمد والد-کودک ($r=-0/245$; $P\text{-Value}=0/021$)؛ همبستگی آماری معکوس و معنی دار وجود داشت. همچنین بین کیفیت زندگی در مادران با آشفته‌گی والدینی ($r=0/393$; $P\text{-Value}<0/001$) و تکامل ناکارآمد والد-کودک ($P\text{-Value}<0/001$; $r=-0/507$)؛ همبستگی آماری معکوس و معنادار وجود داشت. بحث و نتیجه گیری: کیفیت زندگی والدین مبتلا به اوتیسم در حد متوسط بوده و در هر دو والد تقریباً یکسان می باشد. در هر دو والد با افزایش آشفته‌گی والدین و تعامل ناکارآمد والد- کودک کیفیت زندگی کاهش می یابد؛ و این ارتباط معکوس در مادران قوی تر است. طراحی برنامه های مداخلاتی برای بهبود تعامل بین والد و کودک و همچنین کاهش آشفته‌گی والدین می تواند به بهبود کیفیت زندگی والدین و در نتیجه محیط خانوادگی کمک نماید.

کلمات کلیدی:

اوتیسم، والد، کیفیت زندگی، تعامل ناکارآمد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

